20 Οκτωβρίου 2013

Η

Ορθ

Όποιος εξοικειώνεται με τη στέρηση είναι ο πιο ευτυχισμένος και χαρούμενος άνθρωπος του κόσμου. Και αυτό γιατί πάντοτε η ζωή επιφυλάσσει στερήσεις. Όταν κάποιος αρρωστήσει, στερείται ορισμένα φαγητά η άλλες απολαύσεις. Όταν χάσει κάποιο αγαπημένο του πρόσωπο, στερείται την παρέα του. Όταν δουλεύει, στερείται την ελευθερία του, αφού πρέπει να είναι σε όλα προσεκτικός και μετρημένος (στα λόγια, στις κινήσεις, στη διάθεση). Όταν παντρεύεται στερείται τους γονείς του, οι οποίοι πολύ εύκολα συγχωρούσαν το παιδί τους. Όταν κάνει παιδιά, στερείται και αυτού του ύπνου του από αγάπη θυσιαστική γι’ αυτά.

Η αγάπη είναι αυτή που κάνει τον άνθρωπο να μην αισθάνεται κούραση η πλήξη όταν ζει με αρρώστους η ζήλια όταν άλλος ευτυχεί. Όταν γίνεται κάτι με αγάπη, όχι μόνο καρποφορεί, αλλά γίνεται και ευχάριστα. Όπως ο ερωτευμένος που μπορεί να περπατά ώρες για να βρει την αγαπημένη του, χωρίς να κουράζεται. Η ορμή και η φωτιά της αγάπης τον κάνει να μην έχει τον νου του στον εαυτό του, αλλά στο αγαπημένο πρόσωπο που θα συναντήσει. Όταν αγαπάς ξεχνάς και να φας. Και τούτο διότι ο νους βρίσκεται εκεί που αγαπάς και όχι στην κοιλιά σου. Όταν όμως

στραφεί ο νους σου στην πείνα, τότε θα σπεύσεις προς αναζήτηση τροφής.

Ο πραγματικός χριστιανός εξοικειώνεται με τη στέρηση. Οι νηστείες της Εκκλησίας, η αποφυγή των παράλογων επιθυμιών και σκέψεων, η επίτευξη των αρετών, προϋποθέτουν στερήσεις και θυσίες. Όμως μέσα από αυτές μαθαίνεις να είσαι αυτάρκης, καλόβουλος και ήσυχος-ειρηνικός. Έτσι, δεν γκρινιάζεις με το παραμικρό, ούτε είσαι ευέξαπτος όταν χάσεις κάτι. Μαθαίνεις να προσαρμόζεσαι στο περιβάλλον, να μη γίνεσαι ιδιότροπος και νευρικός.

Δεν αιφνιδιάζεσαι από την πρώτη δυσκολία ούτε και απελπίζεσαι…

Αρχιμ. Αρσενίου Κωτσόπουλου, “Εκπλήξεις Χάριτος”, Αθήνα 2010, σελ. 422-423

Πηγή: leimwnas.blogspot.gr